

INDEX CAUSARUM

In hoc titulo de Servitutibus.

- Alexanen, fenestræ, disc. 16.
- Amerina Jurispacendi, disc. 36.
- B**
 - Bononien Aquarum, disc. 25.
 - Uſusfructus de Cataneis, disc. 52.
 - Uſusfructus de Pepulis, disc. 63.
 - Uſusfructus, disc. 106.
- C**
 - Camerinen, Attentatorum, disc. 49.
 - Edifici, disc. 4.
 - Carpentorium aquarum, disc. 29.
 - Civitas Castelli, disc. 51.
 - Corana Cluse, disc. 38.
 - Cracovien. Domus, disc. 83.
- E**
 - Eugubina uſusfructus, disc. 64.
- F**
 - Farfæ, aquarum, disc. 69.
 - Firmiana, disc. 24.
 - Servitios, disc. 3.
 - Uſusfructus, disc. 50.
 - Florentina Edifici, disc. 30.
 - Florentina incisionis arborum, disc. 111.
 - Retractus, disc. 109.
 - Forolivien, uſusfructus, disc. 48.
 - Eadem, disc. 49.
 - Fulginate, locorum montium, disc. 107.
- I**
 - Januen. Altius non tollendi, disc. 8.
 - Altius non tollendi, seu ne luminibus officiatur, disc. 2.
- L**
 - Lauretana altius tollendi, disc. 15.
 - Edifici, disc. 12.
- M**
 - Maceraten, Uſusfructus, disc. 61.
 - Mutinen, aque haustus, disc. 33.
- N**
 - Narnien, Retractus, disc. 71.
 - Neapolitana Edifici, disc. 1.
 - Nepesina Collecke, disc. 35.
 - Seu Tulpharum, disc. 44.
- P**
 - Parmen, contributionis, disc. 94.
 - Pisaurien, Muri, disc. 6.
 - Portuen. Jurispacendi, disc. 39.
- R**
 - Recanaten. Hereditatis, disc. 56.
 - Romana Altius tollendi de Orinis, disc. 13.
 - Annuo præstatiōnis, disc. 59.
 - Appodii, disc. 9.
 - Aque, disc. 34.
 - Aromataria, disc. 53.
 - De Aste, disc. 14.
 - Romana associationis, disc. 4.
 - Attentatorum, disc. 89.
 - Caſtorum, disc. 88.
 - Danni intecti, disc. 45.
- T**
 - Tudertina, disc. 47.
 - Tuscanen. paſcitorum, disc. 43.
 - Tulculana Jurispacendi, disc. 41.
 - Sutina aque, disc. 27.
- V**
 - Veliterna retractus, disc. 72.
 - Viterbien. retractus, disc. 75.
 - Urbeverana decursum aquarum, disc. 31.

INDEX

INDEX ARGUMENTORUM IN DISCURSIBUS

Qui habentur in Secunda Parte hujus Quarti Libri,
de Emphyteusi.

D I S C . I.

Fulginaten. Domus.

De investitura preventiva, seu abusiva pro quando causis de-
volutionis bonorum emphyteuticorum advenerit, An fieri possit per Pragatum, vel alterum Princeps inferiorum, Et de rationibus illam prohibentibus.
Et quatenus fieri possit, An id impedit primum emphyteu-
tum possidente ne fuam ius alteri cedere possit, seu alias
bona alienare. Et facta alienatione de aſſens domini quin-
nam ex iis preferatur. Et aliquo de emphyteusi conceſſa viro & uxori, principalipter in gratiam viri, An & qua-
le juxta acquiratur.

D I S C . II.

Alia Fulginaten. domus.

De eadem materia abusiva investitura in supplancementem
successoris, An dicatur talis, ubi fiat ab initio pluribus
personis ad corrum terciariam generationem, cum hoc, quod
prius una, deinde altera generatio potuerit.

D I S C . III.

Forolivien. Emphyteusi.

In concursu matris & amitis ultimi emphyteuti, cui iſtarum
potius debita fit renovationem emphyteuti ex pacto & provi-
dencia.

An jus petendi renovationem sit hereditarium, vel sanguini-
cis & proximitatis. Et quomodo ista regula dicitur.

D I S C . IV.

Eadem.

An proximiiori possidente emphyteusi ultimo morientis,
renovatione concedi possit & debetur, si adhuc alia extat per-
sona comprehensa in investitura, que proinde durare dic-
atur, substituta vocata. Et aliquo de praesciptione,
vel amissione iuris petendi renovationem, Ac etiam de
qualitate emphyteusi, an dicatur nova, vel antiqua, Et
quis dicatur primus acquirens necne.

D I S C . V.

Eugubina, seu Fanen, renovationis.

An pro renovatione de necessitate concedenda per Ecclesiæ
in aliisibus diecœbus Status Urbini augeri possit laude-
mum, Et ad quam rationem istud debetur.

D I S C . VI.

Fanen, seu Senegalien. emphyteusi.

De induito concessio per Urbanum VIII. pro aliquibus Civili-
tibus & Diecœbus status Urbini super necessaria re-
novatione facienda, abfue ex quo Ecclesia possit pro-
se retinere, An locum habeat, ubi prima concessio est
nulla, itaut etiam si duraret, ab Ecclesia impugnari pos-
set,

D I S C . VII.

Senegalien. bonorum.

An Indulm Urb. VIII. concessum pro Status Urbini super
necessaria renovatione, loquunt habeat obstante pacto in
contrarium.

Et aliquo de questione possessorum inter Dominum directum,
& emphyteuti successorum.

D I S C . VIII.

Faner. bonorum.

De renovatione concedenda hereditati ultimo morientis ad
favorem creditorum, si nullus illam adeat.

Et de natura bonorum emphyteuticorum Abbatie Furfen. Et
an ea renovari possint proximioribus fanguinis ultimo mori-
entis non habentibus qualitatem hereditariam in prae-
dictum creditorum.

D I S C . IX.

Civitatis Castelli emphyteuci.

De interpretatione investitura emphyteuti Civitatis Ca-
stelli prefe, filii & nepotibus masculis, & in iſorum de-
ſecum pro una filia, vel nepte, que aliam parris habuerit
hereditatem.

Et an fecler importe emphyteusum ex pacto
& providentia, vel potius hereditarium, seu mixtam;
Et quod vocationem filia feminæ, An censeatur per
Vulgarem tantum, quatenus masculi non extant, vel etiam

per speciem fidei commissariæ, quatenus extant, & de-
ſciant;

Et quid si plures filiae feminæ adſint, At numerus singularis
refolvarunt in pluralitatem. Et quatenus non refolvatur,
cuī ex pluribus filiabus debetur succelio, vel renovatio;
Et an dos à patre da hereditariam qualitatem importare
dicatur, unde verisimiliter illa verba, quia aliam patris ha-
buerit hereditatem.

D I S C . X.

Senogallien. bonorum.

An renovatione importare dicatur novam concessionem, ita-
ut agnatus proximior ultimo morientis, cui facta est re-
novatio, dicatur primus acquirens ad effectum disponen-
di, vel obligandi in prejudicium vocatorum.

Et quando concessio dicatur ex cauſa onerosa ad cumdem
effectum, ut primus acquirens disponere possit necne.

D I S C . XI.

Casenaten. bonorum.

Obvensis in divisione communis patrimonii in unum ex fra-
tribus bonis emphyteutis, ad quae omnes vocari sunt,
itſoq; fratre moriente superfluitibus filiis; An hujusmodi
bona spectare debent ad alios fratres, quorum respectu
ad hoc duret investitura, vel potius renovandi sint filii
morientes.

Et aliquo in alio casu de eodem puncto, & de altero praefe-
tationis dante, vel denegando in emphyteusi.

D I S C . XII.

Theatrina renovationis emphyteutice.

Quando dominus teneatur invitus renovare, & an renova-
tio fieri possit, adhuc durante investitura, De emphyteuta
ingrat; Et dea melioramentis, vel expensis litium em-
phyteutæ per dominum reficiendis.

Renovatio cui potius in concursu debetur; Et an agnatus
teneatur cum recipere cum conditionibus oblatis ab ex-
traneo, vel remoto.

D I S C . XIII.

Romania Casalis veteris.

Facta concessione emphyteutica ad tertiam generationem
masculinam, An talis concessio convenire possit filii fe-
minæ, ut post descendenti à masculo; Itau verbū gen-
erationis masculini sufficiat verificari in persona generata,
quamvis non verisimiliter in persona generata, vel potius
in utraque generatione activa, & passiva requiratur qua-
litatis masculina.

D I S C . XIV.

Eadem Romana Casalis veteris.

A cuius persona initiantur sint, ac regulandas generationes
ad quas concessio facta est; Et in discrepancy inter cap-
tula, & instrumentum, quid potius attendi debet.

D I S C . XV.

Bononien. seu Nonantulana bonorum.

An & quando in concessione ad tertiam generatione, inclu-
ditur generatio activa ipsius acquirentis, ita ut refringatur
ad filios & nepotes, vel potius illa non inclusa, com-
prehendantur proinceps.

D I S C . XVI.

Romania domus de Capogallis.

Decadent materia, an feliciter, & quando sub genera-
tionibus comprehendatur activa ipsius acquirentis.

D I S C . XVII.

Bonon. emphyteusi de Garberis.

Facta concessione aliqui pro fe, & pluribus nepotibus ex una
filia appellatis nominibus expressis, & pro altero nepo-
te ex altera filia, An isti nepotes vocati censeantur, & luc-
cedant in capita, vel potius in stirpes, & representando
quilibet eorum matrem.

D I S C . XVIII.

Romania bonorum emphyteuticorum.

An in emphyteusi Ecclesiastica, masculinum concepiat femi-
num, ita ut sub nomine filiorum & descendendum, ve-
niat etiam feminæ; Et quatenus regulariter non veniant,

an

Card. De Luca, Lib. IV.

an facultas nominandi concessa in defecum generatum, operari illarum comprehensionem; Concordia an importe novam concessionem; vel potius confirmationem antiquae; Et quando primus acquires etiam in concessione pacti, & providenter possit disponere, & successoribus praedicare.

D I S C . XIX.
Urbinate.

De representatione an datur in emphyteusi; Et de concordia inter Episcopum, & Civitatem Urbini super facultatem disponendi, quomodo intelligatur; Et an morsis possit in prejudicium proximioris cui ex investitura debita est successio, disponere in extraneum, vel remotorem.

D I S C . XX.
Ravennaten. emphyteusi.

De concordia Ravennaten, circa facultatem disponendi de bonis emphyteuticis, quomodo intelligenda sit, & quas concessiones illa comprehendat; Et an locum habeat cum forenibus qui non sint cives Ravennatenenses; Et quid ubi in investitura habeat ad eam rotatio; Et aliqua de jure accrescendi.

D I S C . XXI.
Ravennaten. concordie.

De utraque concordia antiqua & moderna inita inter Civitatem Ravennaten, & Ecclesiasticos, quomodo servari debet, & que bona comprehendat; Et incidenter, An & quando Princeps abstinere debeat a gratiis, & privilegiis prajudicibus dominis directis circa bona emphyteutica.

D I S C . XXII.
Ravennaten. emphyteusi.

De renovatione emphyteutica per Ecclesiam concedenda potius proximioribus, quam extraneis, An capienda sit cum eidem conditionibus, que ab alio reperitur; Et de laudemio pro huiusmodi renovationibus solvendo, quomodo illud regulandum sit. Et quando illius solutio facta per unum liberet alterum.

D I S C . XXIII.
Ravennaten. seu Ferrarien. bonorum.

Facta concessionem emphyteuticam pro se, sive que filii, & liberi descendentes, ad quem gradum extendatur. Et de Statuto Ferrarie disponente, concessiones emphyteuticas non extendi ultra quartum gradum. An habeat locum in bonis Ecclesie.

D I S C . XXIV.
Ravennaten. bonorum.

De concordia Ravennateni, ejusque intelligentia, & de jure acrescendi in emphyteuti.

D I S C . XXV.
Senogallien. bonorum.

De qualitate, seu natura emphyteutica concessionis bonorum Montis Marciani. Et an succedit, vel proximior possessoris pretendere valeat renovationem ex parte Domini necessariam, extantibus alii in investitura comprehensionis; Et quatenus agatur de cau renovationis, An masculi descendentes ex feminis illam pretendere valeant in concurvo masculorum ex masculis; Et quid in casu divisionis, an proximior ultimi possessoris, licet remotior in ordine ad acquirentem, excludat alios acquires proximiores, qui mortuus sint remotiores.

D I S C . XXVI.
Urbinate. laudemio.

De concordia Urbinate, & laudemio in pluribus respective casibus pro nova investitura, seu renovatione solvendo.

D I S C . XXVII.
Nonantulana.

De qualitate bonorum emphyteuticorum Abbatie Nonantulana, & quatenus sit hereditaria, & ad extraneos transitoria; An transire possint in Ecclesiis, Monasteriis, Capitula, vel alias manus mortuas.

Monasterium, an succedit in bonis emphyteuticis, ex persona Monachii, qui sit de comprehensum in investitura, saltem ipsius Monachi vita durante.

D I S C . XXVIII.
Placentina emphyteusi.

Emphyteusi ecclesiastica, an, & quando sit transitoria ad heredes extraneos.

An transire possit in manus mortuas de jure, & quid hodie servetur.

Et an prohibita alienatione in Ecclesia, vel locum religiosum, prohibito comprehendat calum institutionis ante finem.

universalis, sub qua accessoriè veniant bona emphyteutica.

D I S C . XXIX.
Alia Placentina emphyteusi.

An emphyteusi juxta formulam concordiam Capituli Placentini sit mere hereditaria, vel restricta ad filios heredes sanguinis.

An forenses dicuntur petentes personæ, vel ad ficti præstationem non idoneæ, ita ut veniant sub illis in quos per diem investitura formulam prohibitorum est alienari.

D I S C . XXX.
Romana Cœfalis mediaevia.

De natura concessionis, an faciliter importet emphyteusum, vel locationem perpetuam ad effectum inspicendi, an restricta est ad filios heredes sanguinis, vel effeta transitoria ad quocumque, etiam extraneos. Et quatenus importaret restrictionem, an convenientiasolum illis de linea natali, vel etiam cognatis & de linea feminina.

D I S C . XXXI.
Romanacensus.

Concessio facta per Ecclesiam quando dicatur emphyteusum, vel locatione perpetua, quomodo unus contractus ab alio distinguatur, & de eius effectibus, praefertim an restringatur ad filios heredes sanguinis, vel sit ad quocumque extraneos transitoria, & ubi etiam agatur de emphyteusi, an, & quando dicatur hereditaria, & transitoria.

Et de facultate obligandi melioramenta, super quibus facta etiam causa devolutionis jus competat creditoribus, & quando sequita devolutione melioramenta sint reficienda.

D I S C . XXXII.
Romana preterea devolutionis.

An concessio emphyteutica sit hereditaria, & transitoria ad extraneos, vel restricta ad filios heredes sanguinis.

Successor emphyteuta, cui delata est hereditas, illam repudiet, itaut jaceat. An fatuus devolutio in prædictum creditorum, & jus habentum in bonis emphyteuticis.

An valeat dispositio per emphyteutam in bonis emphyteuticis cum ordinatione fidei commissi perpetui, ex eo quod ita dicatur fieri transitus ad manum mortuam per investitam probabilitatem.

D I S C . XXXIII.
Romana vineæ.

An concessio importet locationem, vel emphyteusum, & quatenus importet hanc secundam, An, & quando ea censeatur hereditaria. Et aliquia de caducitate ob alienationem irreqüisito domino.

D I S C . XXXIV.
Romana domus de Jacobis.

An concessio importet locationem, vel emphyteusum, & quando hoc sit hereditaria, & alienabilis fuit clausula ad habendum.

D I S C . XXXV.
Bononien. bonorum.

Emphyteutica ecclesiastica quando sit alienabilis, & transitoria ad extraneos, & de operatione clausula ad habendum.

D I S C . XXXVI.
Romana devolutionis, seu locorum Montium.

An qualitas emphyteutica cum pactis devolutions prohibitoribus alienationis transeat ad loca montium acquistata cum pretio domus emphyteutica vendita in vno Bulla iuris congrui, flante translatione omnium vinculorum rei emphyteutica in ipsa loca montium, seu pretium. Et an creditor tanquam procurator sui debitoris admittat debeat ad purgationem moræ, seu ad legem aliam excusatationem; Et cui incumbat onus probandi durationem, vel respective finem generationum, ad quas concessio facta est; Et accedentibus pactis penalibus, seu caducitis, quid referat esse contractum potius emphyteusum quam locationem, vel econtra.

D I S C . XXXVII.
Mediolanen. devolutionis domus.

De probatione directe domini ad effectum preferentem devolutionis. Et an de necessitate facienda sit per literam concessionis, vel sufficiens alie species probationis.

D I S C . XXXVIII.
Florentina domus.

Facta concessio in emphyteusum, seu perpetuam locationem ad tertiam generationem de bonis Ecclesie, An Revisor possit in Ecclesia præjudicium à dicta concessione ante finem.

Index Argumentorum.

tæ finitas gænætiones tecedere; Et an nolentibus filiis, vel nepotibus acquirentis in conductione; vel emphyteuti continuare, competat domino actio contra primi acquirentis hereditatem, & bona pro observantia & continuatione concessionis.

D I S C . XXXIX.

Lunen. Sarzanen. affrancationis.

An facultas affrancandi competens emphyteutæ amittatur per caducitatem incursum ratione alienationis, vel canonicis non soluti, seu aliis, &c.

Et aliqua circa cessantem caducitatem prætentam ratione alienationis, etiam si sit emphyteusis, & quando sit potius locatio.

D I S C . XL.

Romana devolutionis.

De caducitate ob alienationem contra expressam prohibitionem ad formam paci. An & quando sit excepit ob servationem alienus Dominus directe, cum clausula, & non alias &c. & five ob pacum redimendi redemptione sequita post declarata caducitatem.

Et de alia caducitate convertita etiam ex pacto, ob non solutos canones, An statu pacto expresso, evitetur mediane purgatione morte.

D I S C . XI.

Romana domus Neophytorum.

An viri negligenta in solvendo canones pro re emphyteutica mulieris in dotem cauet devolutionem in ipsius mulieris prejudicium. Et quomodo huc talis casu consultum sit, vel succurratur.

An remedium purgationis moræ ex equitate canonica impedit necne ratione prædictum credibilem & possibilium in dominum post incuriam caducitatem, ad effectum preferenti fructuum ex ipso re emphyteutica perceptorum eo medio tempore inter caducitatem, & petitam administrationem ad morte purgationem.

D I S C . XLII.

Romana domus.

De caducitate ob canones non solutos, & causis illam ex causis.

D I S C . XLIII.

Romana locationis.

An emphyteuta non possidens rem emphyteuticam teneatur domino ad canones, seu pensiones, & quando.

D I S C . XLIV.

Tusculana salvians.

Decommunitate rei emphyteutica hypothecabilis ad favorem creditorum emphyteutica, non obstante expressi prohibitions alienandi, vel obligandi ipsam rem sine affectu. Et an hujus communitatis hypotheca sit exercitibus contra terram possiforem, in quem titulo singulari, legitime & dominii translati vi ipsorum emphyteutica transferit cum Domini affectu.

D I S C . XLV.

Romana preterea devolutionis domus.

Impositio census, an fit species prohibiti alienationis ita ut percam inducar caducitas; Et quid de alienatione ex causa dotti, An cumdatur caducitas effectum operetur.

D I S C . XLVI.

Florentina devolutionis.

De purgatione moræ ex equitate canonica ob canones non solutos quando int' necnem; Et an iusta credulitas solutionis canonum per procuratorem, vel colonum exerceat, Et an in hoc differant feudum, & emphyteutis.

Sententia lata super caducitatem ad favorem domini an admittat appellationem fulpans, & quid ubi accedit Constitutione Synodalis illam excludens.

D I S C . XLVII.

Bonon. bonorum emphyteuticorum de Malvasia.

Concessio emphyteutica facta alteri, quam ei, cui debita erat renovatio, An sublineatur, isto non reclamante; Et quid ubi iuxta, cui renovatio debeatur, passa est virum investiri; An actus dicatur invalidus, tanquam continentem prohibiti donationem inter conjuges.

Et an nova investitura alii concessio possit incursum caducitatem ob canones non solitos, vere dicatur nova, & ad quos effectus.

D I S C . XLVIII.

Romana concursus creditorum.

An concursus creditorum emphyteute habent prohibitionem alienationis & hypothecationis sine affectu Domini, An credores posteriores cum affectu habeant necnem prioritatem aduersus anteriores, qui illo careant.

nun mortuam, quid in hoc operetur pacum. Et an illud impediatur etiam detractionem melioramentorum.

D I S C . XLIX.

Romana Laudemus.

An pro successione ex testamento in re emphyteutica mere hereditaria, & ad quo cumque transitoria, heres extra nos tenetur solvere laudemus domino directo; Et an locus plus, seu manus mortua sit capax succedendi in emphyteutis etiam ad effectum retentionis. Et an tali causa tenetur ad quindennia.

D I S C . L.

Neapolitana quindenniorum.

De quindenniis, quæ domino directo debent pro re emphyteutica pro manu mortuam. An debentur ubi ab initio, directe, & immediata concessio facta est ipsi manu mortua ab eis conventione, seu reservatione; Et quomodo illa regula finit circa tempus, in quo prestat debentur.

D I S C . LI.

Romana prælati.

Praelatio competens domino directo an procedat in venditione sublata facta ad instantiam ejusdem domini; Et de termino duorum mensium quomodo currat.

D I S C . LII.

Bonon. seu Nonantulana honorum de Pepulis.

An in emphyteutis hereditaria, & ad quo cumque transitoria servari debeat ordo successionis in investiture praefit, prohibita possessoribus facultate alienandi, seu alias disponendi. Vel potius idem ordo praefit prescripsit censeatur in ea successione ab intellato, non immutata emphyteutis natura.

De transactio finita per emphyteutis possessorum in investitura vocatis independenter, ac iure proprio venientibus,

D I S C . LIII.

Bonon. bonorum emphyteuticorum de Campegiis.

Quando per divisionem factam de re emphyteutica inter plures in investitura comprehendens, renunciatur censeatur necne juri de futuro competenti ratione juris accrescendi, vel successori, deficienti uno ex dividendibus.

Alienans bona emphyteutica per divisionem in ejus portio non obvenita. An censeatur aliena tantum suum ius emphyteuticum pro tempore sue durationis abe praediti agitorum, itaut illis vindicantibus, non intret evictio tanquam ex natura rei.

Et de validitate, vel invaliditate concessio emphyteutica facta per Ecclesiam. Et aliqua de jure, seu actione competente proximioribus pro renovatione contra terrum.

D I S C . LIV.

Romana reductionis canonis.

An & quando emphyteutica ex rei emphyteutica diminutione petat canones, seu alterius responsoris diminutionem, que sibi concedenda sit.

D I S C . LV.

Romana canonum.

An pro canonibus competit via executiva contra tertium possiforem rei emphyteutica.

D I S C . LVI.

Romana devolutionis in Silice.

Deidentitate rei emphyteutica, ejusque confinium in ea devolutionis, & an emphyteutica confundente confines & commiscente alia bona; jus competat domino vindicandu d'itum.

D I S C . LVII.

Hofien. vineæ.

An illegitimus legitimatus alias quam per matrimonium, sit capax emphyteutis ecclesiastice, vel per viam successio nis, vel faltem per viam nominationis, que de quo cumque extraneo per patrem morientes fieri poterat, itaut habens facultatem nominandi quemcumque possit nominare illegitimum.

Et de Bulla PÆ/ contra illegitimos.

D I S C . LVIII.

Romana concursus creditorum.

An concursus creditorum emphyteute habent prohibitionem alienationis & hypothecationis sine affectu Domini, An credores posteriores cum affectu habeant necnem prioritatem aduersus anteriores, qui illo careant.

Card. De Luca, Lib. IV.

D I S C . L I X .

Mediolanen. devolutionis.

De interdicto, seu remedio possessorio retinenda, quod vulgo *manutensionis* dicimus, cuum competat. An dominio, vel emphyteute pendeante lite super devoitione ob lineaem finitam; Et quatenus competat emphyteute, An eo defuncto competat eius heredi, Et an huic suffragetur possesso retentaper conductorem; Et de alio remedio adipiscenda, quod vulgo dicimus *immissionis*; Et incidenter aliqua de qualitate emphyteuti ecclesiastice, An concessa pro hæreditibus testifica sit ad illos sanguinis tantum, vel etiam competat extraneis,

D I S C . L X .

Romanæ domus in burgo.

De præscriptione juris emphyteuti, An & quando intret, ita ut terius possessor, currentibus præscriptionis requisitis, reddatur torus à devolutione.

E X S U P P L E M E N T O .

D I S C . L X I .

Ravennatæ. emphyteusi.

Pendente discussione, vel spe, an investitura duret in nascituris, ponens quem interim bona esse debantur; Et an ille proximior, qui prætendit renovationem, possit prætendere manutentionem in possessionem; Et an concession facta pro maiori, veniant maiori sperati ex feminis; Et aliqua in concordia Raven.

D I S C . L X I I .

Farfen. Bonorum.

De renovatione debita proximioribus ultimi emphyteuti in bonis Abbatis Farfensi, de quibus, suprad. 8. & in aliis, quando intret, & quale jus tribuitur.

D I S C . L X I I I .

Afculanæ Emphyteusi.

De eadem materia præcedentis super renovatione debita hæredibus, vel proximioribus ultimi emphyteuti; Erant ea cesseris ob declarationem de illa non curandi, Et an adverus hanc declarationem, vel renuntiationem competat, & quale juri renuncietur; Et quando hæc renuntiatione intretur.

D I S C . L X I V .

Armenianæ. Emphyteusi.

De necessitate renovationis resultante a statuo, vel à consuetudine, an cesseret ex particuliari lege investitura, per quam huic juri renuncietur; Et quando hæc renuntiatione intretur.

D I S C . L X V .

Argentinæ. Castræ.

Præsupposita concessionis duobus, vel pluribus cum iure accrescendi, an caducias incuria per unum ob canones non solitus, vel investitura innovatio alteri præjudicet etiam in facultate purgandi moram; Sive quando concordia, vel aliud factus præjudicet successoribus; Et an eadem mora, vel caducias præjudicet emphyteuta creditoribus, quibus eadem purgatio competit; Et aliqua de præscriptione.

D I S C . L X V I .

Bononiarum. Emphyteusi.

De iure accrescendi, an & quando intret in emphyteutica concessione, quæ duobus, vel pluribus facta sit.

D I S C . L X V I I .

Arctina Bonorum.

De questione possessoris inter Dominum, & Emphyteutam, vel ejus heredem, & de modo enumerandi generationes, an veniat activa; Et aliqua de renovatione concedenda proximiori ultimi possessoris.

D I S C . L X V I I I .

Albanen. Prelationis.

De prælatione competente Domino directo in venditione rei emphyteuticae juxta text. in l. fin. *Cod. de Jur. Emphy.* per quantum tempus præscribatur: Et an competat Do-

mino mediator, vel subemphyteutanti; Et an intrat ubi contractus non sit emphyteuticus, sed locationis perpetua; Et quatenus competat, quale premium attendi debeat.

D I S C . L X I X .

Semen. Emphyteusi.

An deut emphyteutis in jure incorporali consistente in cessione juris conductionis, vel emphyteuti; Et de subemphyteuticae; Et an sit locus reductioni canonis, vel responsonis ob diminutos fructus; Et an sub nomine fructuum, veniant aviamentum, aliaque accidentalia.

D I S C . L X X .

Romanæ, seu Cænatenæ. bonorum.

An, & quando primus acquirens præjudicari valeat successoribus in emphyteusi, habente formam pacti & providentie; Et quatenus possit, an censeatur voluisse.

D I S C . L X X I .

Volaterrana Emphyteusi.

De refectione melioramentorum per Dominum directum facienda emphyteuti post factum casum devolutionis, quando intret, & quomodo facienda sit, Et de coramdeum melioramentorum fructibus ad quem pertinet.

D I S C . L X X I I .

Bononiarum. Domuncularum.

De eadem materia refectionis melioramentorum, quam Dominus terminata emphyteus, vel locatione tenetur hæreditibus emphyteuti, vel conductoris.

D I S C . L X X I I I .

Romanæ Devolutions.

An emphyteuta, vel conductor perpetuus, sive ad certas generationes tenetur ad refectiones, & ad quas, vel potius illæ incumbunt Domino directo; Et incidenter de validitate, vel invaliditate concessionis emphyteuticæ; vel conductionis facta per Ecclesiam, & de operatione ceterataria.

D I S C . L X X V .

Romanæ Prætenæ devolutions.

De pluribus possidentibus dominum emphyteuticum per folia, seu appetitaria, quia hæmpè unu posseidat inferius, alter vero superior, an illæ qui superius posseidat, dici possit emphyteuta subjectus emphyteutis oneribus, & praefertim prohibiti alienationis ad effectus penales caducitatis, vel alios.

D I S C . L X X V I .

Argentinæ. Castrorum.

De laudemis, seu recognitionibus solvi solidis pro renovationibus, vel novis concessionibus, ad dicantur esse in fructu, ut proprieta pertinente ad Prelatum, sive ad unicuitarium, vel similem, vel potius habeant pecuniam fortis principalis; & praefertim in bonis de dominio Ecclesiarum.

D I S C . L X X V I I .

Albanen. Melioramentorum.

An & quando Dominus, qui aliqui facit emphyteuticam concessionem, quam facere non valeat ob alterius investiture duracionem, teneatur de evictione, vel ad refactionem melioramentorum, aliamque expensarum.

D I S C . L X X V I I I .

Piforian. Emphyteusi.

De moneta, in qua canon, vel alia responso solvi debeat. Et an ejusdem monete alteratio cedat Domini, vel refiectio emphyteuti commodo, vel incommodo & quid in possessorio; Et incidenter de purgatione morte infolucionis canonis.

D I S C . L X X I X .

Romanæ Devolutions. Domus.

De purgatione morte adversus caducitatem ob non solitos canones, an admitti debeat, ubi adist paucum contrarium, ac etiam adist malitia, quæ resulset ex negatione dominii; Et quando huic aquitati locus esse debeat.

IN.

I N D E X C A U S A R U M

In hoc titulo de Emphyteusi.

- A Agrigentina Castræ, seu Emphyteusi, disc.65.
- A Albanen. melioramentorum, disc.77.
- A Prelationis, disc.68.
- A Arctina Bonorum, disc.67.
- A Ariminæ. Emphyteusi, disc.64.
- A Afculanæ Emphyteusi, disc.63.
- A Bononiarum bonorum emphyteuticorum, disc.18.
- A Ravennaten. bonorum, disc.24.
- A Ravennaten. Emphyteusi, disc.61.
- A Seu Ferrariæ bonorum, disc.23.
- A Concordia, disc.21.
- A Empytcus, disc.20.
- A Prætenæ caducitatis, disc.48.
- A Canonum, disc.55.
- A Bononiarum. Dominicularum, disc.72.
- A Cafalis media via, disc.30.
- A Cafalis veteris, disc.17.
- A Eadem, disc.14.
- A Census, disc.31.
- A Conclusus Creditorum, disc.58.
- A Devolutionis domus, disc.79.
- A Devolutionis, seu prætenæ devolutionis Palati, disc.73.
- A Prætenæ devolutionis, disc.75.
- A Seu Cænatenæ Bonorum, disc.70.
- A Devolutionis, disc.40.
- A Devolutionis Domus in Silice, disc.56.
- A Prætenæ devolutionis, disc.32.
- A Domus de Bonannis, disc.42.
- A Domus de Capogallis, disc.16.
- A Domus de Jacobilis, disc.34.
- A Domus in Burgo, disc.60.
- A Domus Neophytorum, disc.41.
- A Laudemii, disc.49.
- A Locationis, disc.43.
- A Prelationis, disc.51.
- A Reductionis Canonis, disc.54.
- A Vinea, disc.33.
- A Sarsinaten. Castrorum, disc.74.
- A Senen. Emphyteusi, disc.69.
- A Senegallicen. bonorum, disc.7.
- A Bonorum, disc.101.
- A Bonorum, disc.25.
- A T Theatina renovationis emphyteuticæ, disc.12.
- A Tusculana Salviani, disc.44.
- A Volaterrana Emphyteusi, disc.71.
- A Urbinaten. disc.19.
- A Laudemii, disc.26.

I N D E X A R G U M E N T O R U M I N D I S C U R S I B U S

Qui habentur in Tertia Parte huius quarti Libri
de Locatione, & Conductione.

D I S C . I .

Romanæ Defalchi.

De defalco, seu remissione pensionis competente conductori ob dannum causatum ab impedimento peftis, quale damnum in proprio requiratur, & quid operetur paucum super eadem remissione conventioni.

D I S C . I I .

Romanæ Refauri.

De eadem materia Refauri; seu remissione pensionis factient conductori aliquo offici, in quo acta judicialia fiant, ob clausuram Tribunalium ex causa peftis.

D I S C . I V .

Romanæ Affictus, seu Defalchi.

De defalco, seu remissione pensionis competente ratione danni

Conductor offici notariatus an competat defalcum, seu remissio pensionis ex eo quod per Superioris prohibeatur.

Officiali actitare illas causas, quæ prius agere solebar; Et quando renunciatio juri percendi defalci cum inscriptio omnium causum obferit necne conductor; Et an hec exceptio retardat processum executivum obligationis Cameralis, vel alterius pacti executivi pro solutione pensionis.

Card. De Luca, Lib. IV.

daniel provenient ab edicitate locutiarum, seu brachiorum. Et an competit, ubi conductor renuntiando exceptio[n]i defalchi, in aliquo cau[m] remissio arbitrio tocatores, quomodo hac remissio in arbitrium intelligenda sit.

D I S C . V .

Ferrarien. Computorum.

De defalcho competente conductori ex impedimentis provenientibus, partim ex causa, & partim ex culpa, seu facto locatoris, quomodo in una, & quomodo in altera impedimenti specie attendendum sit dammum, & respectivè faciendo remissio.

D I S C . VI .

Perisharemissoris Pensionis.

An in locutionibus, seu Appaltibus bonorum & iurium Communitatis Status Ecclesiastici, conductores petere possint defalcum, quamvis illius requista concurreat, stante Bulla Clementis VIII. nuncupata *Bona Regiminis*, que id prohibet.

Et de aliquibus aliis punctis eamdem materialm remissionis pensionis concernentibus.

D I S C . VII .

Romania Incendiis.

Conductor, si Inquilinus domus, An & quando teneatur de cau[m] incendi domus conductore, vel potius damno locatoris caus[is] cedere debeat.

D I S C . VIII .

Romania Incendiis de Paria.

De eadem materia discursus precedens, An scilicet & quando conductor teneatur de incendio domus conductore, vel alio cau[m].

D I S C . IX .

Romania Incendiis.

De eadem materia, de qua in praecedentibus, An scilicet, & quando conductor teneatur de incendio domus conductore.

Et quando dominus teneatur de facto famili.

D I S C . X .

Romania Readiſtationis.

An Hebreus conductor aut longum tempus teneatur de nulla domus conductore in toto, vel in parte, ita ut eam resarcire debeat; vel potius id cedat periculo locatoris.

D I S C . XI .

Bononiam. Mercium.

Locator operarum si aliquam rem vechendam suscipit, an teneatur de illius remissione, vel deterioratione ex aliquo cau[m] contingente, Et de qua culpa locatoris, vel conductor teneatur.

D I S C . XII .

Romania Refractioris Baulli.

An suscipiens merces vechendas de uno loco ad alterum sub lege, ut certe personae confignare, teneatur de illarum amissione resultante ex configuratione, facta personae minus fidei, seu alteri, quam ei, de qua mercium dominus fererat.

D I S C . XIII .

Mafana, seu Plumbeum. damnum.

De eadem materia locatoris operarum quam culpam prestatre teneatur, & an teneatur ad calum ex aliqua præcedentia culpa exortum.

D I S C . XIV .

Romania Locutionis de Cavetanis.

Combusta, vel alias collapsa in toto, vel in parte domo locata, ita ut conductor in ea habitatione, continuare non potuerit, atque locator eam in pristinum resiliueat, An teneatur conductor ad continuationem pro toto tempore conuento, vel potius ex dicto contractus remaneat resolutus.

D I S C . XV .

Romania apothecae.

Destructa de mandato superioris apotheca locata, & alia diversa structura & situ loco antiquo subrogata, An contractus durate dicatur, & conductor teneatur perseverare in nova apotheca subrogata.

D I S C . XVI .

Romania Locutionis Penalis.

Expirata locutione per dictitam ab eodem locatori, vel singulari successore factam cum protestatione non recu[n]di personam conductoris, sed pro confusione majorum, & confundat personam; si locator non urgente, conductor de facto per aliquod tempus in rei conducta possessione continetur, qualis penso præstari debet, an

conventa, vel potius major, que prius solvi consueverat.

D I S C . XVII .

Ramana Nivis.

An & quando contractus locationis & conductionis resolvatur ob non solutam pensionem, Et quando in eo dicatur adesse pactum reolutivum, & per qua verba illud inducitur censoratur.

Et quando cesser locatio ob culposum factum conductoris, quia rem non colat, vel alias male in ea gerat.

D I S C . XVIII .

Affisen. Affitus.

An & quando contractus locationis & conductionis resolvatur ob non implementum, Et quando illud dicatur statu[r] à parte antea tanquam condito impeditiva perfectio[n]is contractus, vel à parte postea tanquam modus refutativus.

D I S C . XIX .

Ferrarien. affitus.

An inter duos conductores inimicu contidentes de affectu, possele[n]te rei conducta in re via executiva, vel potius agendum sit ordinari.

De disdicta quando dicatur legitimè facta, ut non intrer reconductio in cau[m] non facta disdicta convenia.

Et de resolutione locationis ob pensiones non solutas, vel pacta non servata.

D I S C . XX .

Romania locationis apostica.

De disdicta, an facienda sit personaliter, vel sufficiat facta domi; Et ubi per item ante facienda est, quomodo mensis computandus, An scilicet naturalis, prout currit, vel potius pro spacio 30. dierum.

Et an conductor possit sublocare accidente pacto prohibitiu[m] sine licentia locatoris, Et quatenus id sequatur, An & quando actus valeat.

D I S C . XXI .

Romania locationis Casalis del Nero.

De eadem materia disdicta, quando dicatur bene, vel male facta, & posito, quoct effet valida, An & quando per actus contrarios censeatur ab ea rececum, & tacite inducta reconductio. Et aliqua de locatione bonorum Ecclesiæ ultra triennium, & quando subsistetur.

D I S C . XXII .

Bononiam. Mercium.

An subsistetur locatori bonorum Ecclesiæ ad triennium cum pacto, ut non facta disdicta intra certum terminum, & in certo determinato loco, seu modo, censeatur renovata pro alio triennio, & sic successivè de triennio in triennium; Et an disdicta sequita præter formam conventionis sufficiat ad liberandum ab obligatione reconductio[n]is.

D I S C . XXIII .

Beneventana affitus.

An conductor generali alicuius Abbatis, vel Universitatis membris, seu prædicti prius facte per locatorum; Et an ex hoc detur conductoris adversus locatorum actio, Et aliqua de locatione facta per administratorem bonorum Ecclesiæ, an valeat & claret post eius cessatam administratorem.

D I S C . XXIV .

Romania locationis Casalis.

An & quando successor in fiduci commissio teneatur flare locationis facta per heredem gravatum, seu predecessor in fiduci commissarium, vel eidem gravati heredem.

D I S C . XXV .

Ravennatana affitus.

An & quando successor in beneficio, vel prælatura stare teneatur locationis facta per predecessorum, Et quatenus non teneatur, An conuersio conductor possit recedere, ac nolle continuare cum successore.

D I S C . XXVI .

Romania appaltus.

Accipiens appaltum pro fe & personis ab eom nominandis, an possit ex intervallo in prejudicium eius creditorum facere nominationm; Et quando haec dicatur fieri in executionem voluntatis ab initio habita; vel potius contineare novam voluntariam cessionem.

D I S C . XXVII .

Romania participationis.

Appaltator rectigalium & iurium sibi, An possit ibi assumere focios & participes, & quatenus assumat An assumpti dicuntur

Index Argumentorum:

D I S C . XXXIX .

Romania pensionis domus.

Bona aliena invecta & illata in domum conductam, An sint obligata pro pensione, Et quatenus non, An locator actionem habeat de utili in rem vero contra bonorum dominum pro illorum custodia & conservazione.

D I S C . XL .

Splotiana.

Quomodo computari debet mensis in conventionem deduc[tus] pro dicta facienda per solentem in contractu continuare, an scilicet debet esse 30. dierum, vel 31. secu alias ut naturaliter currat.

D I S C . X L I .

Viterbiæ locationis.

Emens subasta an tenetur stare locationi facta per debitorem, vel ejus hæreditatem.

D I S C . X L I I .

Ferrarien. defalchi.

De materia defalchi, seu remissione pensionis ob immunitatum rei statum, unde appaltus diminutionem passus est, quando huic remissione obstante pacta precise illam restringant ad certos casus; Et quando dicatur desigere rei substantia, vel dampnum provenire facto locatoris, ita ut sub remittentia non comprehendatur, vel sufficiat dampnum etiam non intolerabile.

D I S C . X L I I I .

Romania de Refojino.

An inquinilus, qui domum communem à diutius sociis conductit, liberationem obtinet ab uno ex eis, qui clavum restitutionem recipit, cumque a conductione liberavit,

D I S C . X X X I I .

Placentina pensionis.

An conductor sublocans rem conductam de confessu locatorum, vel faltem unius ex eis, cum pro communis possidentium, consequatur liberationem, ita ut subcondutor fiat conductor principalis.

D I S C . X X X I I I .

Romania hebreorum.

Obligante motu proprio Alexander VII. Universitatib[us] Hebreorum ad suspicendum in se locationes domorum in Ghetto existentium, que remaneant vacua & sine conductore pro confusa pensione; An attendi debet antiqua pensione, vel moderna, quam ultimo tempore subinquinilus solvere solebat; Et quando subinquinilus possit cencetur inquinilus; Et an dictus inopus proprius locum habeat ubi domus locata, diruta & redditia inhabilitabili, illa ex integrō constructa est sub diversa strucutra.

D I S C . X X X I V .

Romania inquitulans.

An à decreto de vacando deatur appellatio suspensiva; Et de jure inquinilatus, an & quando fit cessibile, vel transacte cum venditione, seu cessione negotiorum domo, vel apotheca existens; Et quando subinquinilus fiat inquinilus.

D I S C . X X X V .

Romania refectio[n]is.

Decreto Camerali loquente de inquinilio, cui conveniat, & quis de jure dicatur inquinilus. Et quando tale decreta locum habeat; Ac de onere refectio[n]is rei conductae cui incumbat; Et quando quis invitus cogatur perseverare in locatione.

D I S C . X X X V I .

Romania restitutio[n]is.

Fidejussor conductoris ad certum tempus; An & quando teneatur pro tempore prorogato; Et quatenus eius obligatio cum tempore determinato expiret quoad solutionem pensionis, An adhuc durate dicatur pro restitutio[n]e rei locatae.

D I S C . X X X V I I .

Mediolanæ.

An locator danda sit manutentio in quasi possessione exhibendi pensionem adversus conductorem prætentem exprimat esse conductionem, proudeque ad solutionem amplius non teneri; Et de manutentione concedenda locatori adversus conductorem non controvertetur exprimationem pensionis, An adhuc durate dicatur pro restitutio[n]e rei locatae.

D I S C . X L I X .

Romania affitus magazeni.

An dominus horre, seu repofitorii falls, qui illud locaverat prædecessori salarie appaltatori, aliquam actionem habeat contra sucessorem in appaltu pro pensione ejusdem repofitorii, ex eo quod habeat manibus salem à priori Appaltatore restitutum, ibi conservatum.

D I S C . L .

Romania prælationis.

Ad materiam text. in l. congruit, Cod. de locat. predior. ciuilium lib. II. super prælatione antiquo conductori concedenda, An locum habeat in bonis Ecclesiæ, vel privatum, & pendentie controversia inter duos conductores, cui debeat manutentio.

EX SUPPLEMENTO.

DISC. II.

Craftetana, seu Grossetana affectus.

De eadem materia de qua supra, dīc. 25. An scilicet, & quando successor in Episcopatu, vel Prelatura teneat stare locationis facta per predecessorum. Et de annorum regulatione.

DISC. III.

Bononien. Mercedis.

De locatione operarum, & quamvis actio illarum conditoris adversus locatores competat, sive exceptio super denegatione mercedis ob aliquod non implementum in parte.

DISC. LIII.

Romana Domus.

De particulari natura, seu qualitate locationis domorum existentium in ghetto Hebreorum, & de pluribus ad hanc Judaeorum materiam pertinenteribus, & de quorum aliquibus supra, dīc. 10. & 13.

INDEX CAUSARUM

Hoc titulo de Locatione, & Conductione.

Affisen. affectus, dīc. 18.

B

Bengvetera affectus, dīc. 23.

Bojanum. seu Nicopolitana affectus, dīc. 24.

Bononien. Locationis, dīc. 56.

Mercedis, dīc. 52.

Bononien. mercium, dīc. 11.

Pensionis, dīc. 54.

C

Craftetana, seu Grossetana affectus, dīc. 51.

Culentina affectus, dīc. 47.

D

Ferrati. affectus, dīc. 19.

Computori, dīc. 5.

Defalchi, dīc. 42.

M

Maffana, seu Plumbinen. damnorum, dīc. 13.

Mediolanen. dīc. 37.

P

Perusina remissionis pensionis, dīc. 6.

Placentina pecuniaria, dīc. 32.

R

Ravennaten. affectus, dīc. 25.

Romana affectus, seu defalchi, dīc. 43.

Affitus imagazeni, dīc. 49.

Affitus officii, dīc. 3.

Apothecæ, dīc. 15.

Appaltus, dīc. 26.

Defalchi, dīc. 1.

Romana Defalchi, dīc. 55.

Domus, dīc. 33.

S

Spoletana, dīc. 40.

T

Terracini. appaltus, dīc. 44.

Tiburtina affectus calcarearum, dīc. 48.

V

Veliterna appaltus furni, dīc. 46.

Viterbiem. locationis, dīc. 41.

DISC. LIV.

Bononien. Pensionis.

An conductor petat a locatore remissionem pensionis, vel refectionem damnorum passorum ab ipsius locatori ini-

miciis, vel alii ex eius causa.

DISC. LV.

Romana Defalchi.

Ad eamdem materiam de qua supra, dīc. 3. super remissione pensionis ob prohibitionem eorum, que de facto fiebant, arque Conductori utilitatem cauabant, sed non erat hinc.

Et an factum predecessoris obliget successorum officio,

vel beneficio, cuius ratione facta sit locatio in

DISC. LXI.

Bononien. Locations.

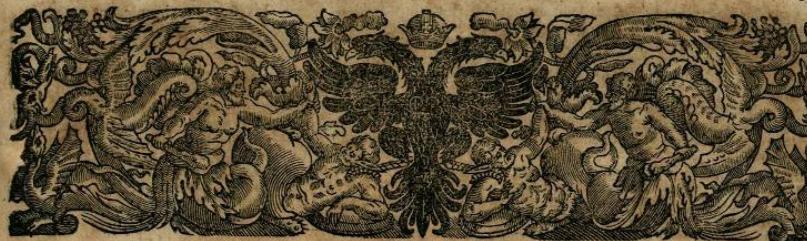
An unus ex consortibus, inter quos divisum sit per turnum ad-

ministratio, locare possit rem communem pro tempore

cadente sub alterius administratione; Et de Statuto Bo-

ponie super tacita relocatione ob non faciam disdi-

ciam.

JO. BAPTISTÆ
CARD. DE LUCA
Libri Quarti Pars Prima,
DE SERVITUTIBUS PRÆDIALIBUS.

NEAPOLITANA ADIFICII, SEU ALTIUS
NON TOLLENDI

PRO CONVENTU S. SPIRITUS ORDINIS
SANCTI DOMINICI

CUM PP. CAMALDULENSIBUS.

Casus decisus per Rotam pro Conventu S. Spiritus.

De servitute alieni non tollendi adificia, ex quibus tollatur aspectus matris ad Constitutionem Zenonis Imperatoris.

De constitutionibus Grecis non contentis in antiquis Codicibus, sed de novo traductis, & inferitis in Codicibus modernis, An habeant vim legum praestitum de dicta Constitutione Zenonis.

De inventione, & usu legum civilium Romanorum juxta compilationem Justiniani, & aliqua de non usu, quando tollat vim legum.

Et de privilegio Religiosorum circa prohibendum aspectum, vel introspicuum in eorum Monasteria, vel Conventus.

S U M M A R I U M .

1 Falsi series.

2 Cui libet edificare in suo, & extollere, quamvis vicino præjudicium inferatur.

3 Fallit ubi vicino tollatur a pede maris ex Constitutione Zenonis Imperatoris.

4 Quod Constitutione Zenonis non sit authenticum.

5 Andicte Constitutionis identitas probetur ex geminata approbativa enunciatione, que habetur in corpori juris.

6 Quod generatim Graecæ Constitutiones non existentes in antiquis Codicibus, sed in scriptis in modernis non habent vim legis.

7 Deratione, ob quam dicta Constitutiones habende non sunt pro lege.

8 An dicta Constitutione Zenonis sit localis pro sola Urbe Constantinopolitana.

9 Dematia non usus legum, & de differentia inter non usum, seu non acceptacionem, & usum abrogacionem.

10 Inter alia legis requisita est illud, ut a populis si usum recipiat.

11 De legum civilium compilatione, inventione, & usu.

12 Rex Neapolis non recognoscit Imperatorem.

13 In Regno prius vivebatur iure Longobardorum, hodie autem vivitur iure Romanorum.

14 De constitutione Neapolis super facultate edificandi.

15 Constitutione Zenonis cessat ex contraria conventione.

Card. de Luca, Lib. IV.

16 Concessionarius non potest adificium concessum altius tolle in prejudicium concedentis.

17 Leges laicæ an obligent Ecclesiastas, & Ecclesiasticos.

18 Quod in hac materia operetur favor Religionis, & ratio impediendi scandala, & aspectum secularium.

DISC. I.

Concesserunt usque ab anno 1539. Patres Conventus Sancti Spiritus Neapolis Ordinis Predicatorum cuidam Michaeli de Cola quandam terreni partem predicti Monasterii videlicet contiguam cum domo ibidem existente, sub ea lege, ut nec ipsi, nec eius heredes in dicto terreno conceperetur, valeant adificia resipientia, seu a quibus haberent afferre aspectus ad reliquum Monasterii territorium, nec facias aperturas, nisi ad hunc ingrediendum.

Cum autem, vel ex dictorum PP. permissione, vel ex negligencia, in dicto terreno tracti temporis constructæ essent aliqua domus ad aliorum ulum, & habitationem, dicti PP. pro eorum dormitorio ampliando, tollendo, & introspecto, quem in eorum dormitoris, & cellis ex dictis dominibus patinatur, quoddam adificium confundre vellent, se oppulerunt PP. Camaldulenses dictum dominum posse, a dicto primo concessionario cauam habentes, prætendendo adificium impedit, ex eo quod per illud dictis dominibus tolleretur a pede maris contra dispositionem Constitutionis Zenonis Imperatoris in modernis Codicibus registratae in l. penult. Cod. de adific. privat. que Constitutione habetur etiam impresa apud Penzon, ad Stat. Urbis 104. & apud Rubicum 101. singular. fol. 512. qua ratiō oppositione non obstante, Nunciū Apostolicū sententiam nullum adificare voluntibus favorabilem, quam in secunda instantia Auditor Camerae confirmavit. Sed introducta per appellationem cauam Rota coram Celso, sub die 28. April. 1662, prodit resolutio dictis PP. adificare voluntibus favorabilis, ut feliciter ad limites sententiae late in prima instantia licet adificare, der. 37. Celso, & in hoc statu causa revertatur adhuc pendens.

In disputacionibus autem, de super habitu tam coram A.C. quam in Rotascribentes pro oppositoribus novum opus nubilans, non negabant satis receptaque regulam adificare volunti affilientem, & ex parte adificare volunti deducam, ut cessante servitute legitime queita, vel prescripta, cessanteque mutatione, quantum neutra in dubio presumatur, cujusque legitimam fit adificare in iuso, suumque adificium extollere ad sydera, quamvis exinde vicino præjudicium inferatur, quoiescet principaliter agit, ut sibi proficiat, cum attendatur id, quod principaliter agit ad commodum facientis, non autem præjudicium, quod alterius affectus, seu conscientia generatur; ad text. in Latinis, C. de servit. & aqua, per quem ibidem, & alibi ita firmant communiter scribentes, de quibus in specie confimatis qualitatis habita in eadem Civitate super adificio tollente alpe-

A cum